

TJÖRN

porträttet

Namn: Lasse Gustavson

Familj: Pappa till tre barn, Lukas, Ayla och Gustav

Förhållande: Kär

Karaktärsdrag: Glad, nyfiken, energisk, envis, analyserande och retsam.

Nästa projekt: Utveckla ett samarbete med Ocean Group och placera Tjörn på turiskartan.

Citat av Ambres: "De flesta människor dör vid 40, fast de begravs inte förrän vid drygt 80"

Lasse ger intryck

Mötet med Lasse Gustavson är som en vitamininjektion. Att skruva på tankar, lyfta på stenar och fråga varför, det är Lasse som i ett nötskal. Glad är han också.

Jag ringer på, till ett gult hus med röda knutar på Mjörn. Vet att Lasse Gustavson är brandskadad och har ett annorlunda utseende, men sådana ansikten har jag sett förut och känner ingen anledning till oro.

- Kom in, säger Lasse och öppnar dörren... det hoppar till i magen i alla fall. Det ser ut som han fortfarande har ont i ögonen, öronen är borta och näsan är halv. Tankarna snurrar på tills vi börjar prata. Skönt att höra hans glada och energifyllda stämma, den känner jag igen efter våra skratt per telefon. Jag landar.

Livet i perioder

I tidningarna har vi läst om Lasse Gustavssons väg tillbaka efter att 1981 blivit offer för en gasexplosion i Göteborgs oljehamn. Det var en pipeline som sprungit läck på grund av sabotage. Han var då 24 år och hade jobbat en vecka som brandman.

I dag är Lasse 51 år gammal, trebarns far och föreläsare. Nyfiken på allt som har med livet och människan att göra.

- Jag lever mitt liv i perioder. I eftermiddag börjar ena perioden när jag ska hämta barnen. Då har jag inte så många planer mer än att vara pappa och stå till tjänst, förklarar han och fixar kaffe med händer som även de är omformade efter explosionen.

Under andra perioden är barnen hos mamma och han är ute och reser. I de höga köksfönstren trängs boken om Pettson och Findus, ritblock och pennor med de tända ljusen, frukosten till ära.

Klockan är nio och ämnet är Lasses liv.

- Det är intensivt med barnen, mycket liv på alla håll och kanter medan det på hotellen är själlöst. Men det är skönt att hinna bygga upp ett liv för sig själv och samtidigt få längta efter barnen tycker han.

Helt naken

I ett år efter olyckan låg Lasse på sjukhus och under de första månaderna kunde han varken se, prata eller röra sig. Han bara var.

- Då var jag hudlös i mitt möte med andra människor.

Lasse förklarar hur han som mest sårbar kunde känna människorna runt omkring sig. Han kände om de var varma och kärleksfulla eller inte alls närvarande.

- Om någon tog i mig med intentionen att göra bra, kändes det som en gudagåva, det var underbart. Jag låg och njöt.

Men om de bara gjorde vad som skulle göras utan någon värme märkte han av det också och fick en känsla av olust.

Det här är starten på hans berättelser, direkt efter att de kopplat bort respiratorn och han kunde prata igen berättade han för sköterskorna hur deras hanterande av honom hade känts.

- Det här ska jag berätta om sade jag.

Och det har han gjort, han arbetade sig tillbaka inom räddningstjänsten men började samtidigt så smått med att föreläsa. Först för sjukvårdspersonal, sedan för brandkåren och nu för olika grupperingar och företag som vill utveckla sin kapacitet.

- 1989 gick jag i mål som brandman, berättar han och har sedan dess enbart ägnat sig åt föreläsningar och coachande.

Vägen tillbaka

Lasse upptäckte i sjukbädden att goda känslor kunde få den kroppsliga smärt-

an att avta, den fick liksom inte plats samtidigt.

- När jag var sängbunden, blind och stum och sket i alltihop så mådde jag sämre.

Men när han tänkte på njutbara upplevelser i livet kändes allt bättre.

- Jag låg i sängen och mindes en dag 1981, 20 grader varmt. Jag cyklade i kortbyxor för första gången den våren. Reste mig i cykeln och tog mig lätt uppför backen. Kände hur de varma vindarna kittlade mig i knäna.

Då började han leta i sinnet efter goda minnen och på så vis väcktes en längtan efter upplevelser.

Har alltid vänt på stenarna

Lasse var redan som ung nyfiken på varför allt skedde.

- Jag nöjde mig inte med att bara fråga, jag ville veta svaren, säger han och berättar om ett vattenexperiment som gick ut på att se om man kissade på sig i sömnen efter att ha fått ljummet vatten på handleden.

Kompisen såg det som ett bus och ville springa iväg efteråt, men Lasse var tvungen att stanna kvar och fråga om det blivit blött i sängen.

- Annars hade ju experimentet varit ogjort, skrattar han.

Han vänder på stenarna och frågar en gång till.

Skjut långt, inte högt

- Vem är den största kritikern i ditt liv? Brukar han fråga människor han arbetar med.

Själv hade han höga krav på sig själv att träna flera gånger i veckan.

- Fast den där gratisbullen tackar jag för fasen inte nej till, tänkte han högt.

Det hände med andra ord att han hoppade över träningspassen. "Du skulle ha tränat i dag", sade kritikern i huvudet och gav honom genast dåligt samvete.

- Det tar tid att bryta en vana, det är som en neurobana i hjärnan. En

upptrampad stig som använts otaliga gånger, förklarar han.

Om du hela tiden kritiserar dig själv för att du inte gjort så eller så, kommer den där neurobanan i huvudet aldrig att växa igen.

- Det tar tid att bana en ny stig, du måste vara ihärdig och använda den medvetna viljan och när du får ett återfall måste du säga förlåt till dig själv.

Mod till förändring

Lasse har egna upplevelser att berätta om, men målet med hans möten med människor är att lyfta fram deras egen kapacitet. Det kan handla om mod till förändring eller att få livet i balans.

Han brukar ta ut grupper på turer med kajak. På agendan står även tankar och tid till reflektion. Målet är att de ska gå därifrån och känna en styrka de kan använda sig av i vardagen.

- Att se en negativ attityd ändra sig är fantastiskt. Min uppgift kan vara att göra dem medvetna om deras förmåga till förändring.

Eller att få dem att lyssna till sitt inre.

- Du kan inte hålla i kajaken för att få balans säger han och låtsas ta tag i relingen.

Vi västerlänningar litar så mycket på vårt intellekt och försöker hela tiden räkna ut hur vi ska förhålla oss till omvärlden. En yttre trygghet med fackanslutningar, försäkringar, mobiler med mera. Men vi behöver lyssna inåt också.

- Livets vågor kommer som de kommer. Desto hårdare du håller om relingen desto sämre balans får du.

Vi har skrattat gott den här morgonen, kaffet är slut, frukosten uppäten och klockan har passerat elva. Fylld av intryck och nya tankemönster som tagit plats i huvudet säger jag hejdå till Lasse och lämnar huset på Mjörn.

Text & bild:
Magdalena Andersson
info@magdalenamedia.se